

Братя Грим
Златната гъска

Имало един баща с трима сина. Най-малкият се казвал Глупчо и всички го гледали отвисоко и му се подигравали.

Решил веднъж големият син да отиде в гората, да насече дърва. Преди да тръгне, майка му му дала чудесни топли милинки и шише вино, за да не е гладен и жаден.

Щом навлязъл в гората, срещнало го едно старо сиво човече, поздравило го с „Добра среща“ и рекло:

– Дай да хапна от милинките и да пийна глътка вино, много съм гладен и жаден.

Но умният син отвърнал:

– Ако ти дам от милинките и виното, за мене няма да остане нищо. Върви си по пътя!

Оставил човечето и продължил пътя си.

Като започнал да сече едно дърво, ударил накриво и брадвата се забила в ръката му, трябвало да се върне у дома, за да го превържат. Така сивото човече си отмъстило.

После в гората отишъл средният син. Майка му дала и на него милинки и шише вино. Старото сиво човече се появило отново и го помолило да хапне от милинките и да пийне глътка вино. Но и средният син казал:

– Ако дам на тебе, трябва да лиша себе си. Върви си по пътя!

Оставил човечето и продължил пътя си.

Наказанието не закъсняло: след няколко удара по дървото брадвата отскочила и така ударила средния син по единия крак, че трябвало да го занесат на ръце вкъщи.

Тогава Глупчо казал:

– Татко, пусни веднъж и мене в гората да насека дърва!

Бащата отвърнал:

– Твоите братя си изпатиха лошо. Остави тая работа, не е за тебе!

Но Глупчо не спрял да го моли и накрая бащата рекъл:

– Хайде, върви! Дано, като си изпатиш, да поумнееш.

Дала му майка му една питка, замесена с вода и опечена в пепелта, и шише прокиснала бира.

Като навлязъл в гората, срещнало го старото сиво човече, поздравило го и рекло:

– Дай да хапна от твоята питка и да пийна глътка бира, защото много съм гладен и жаден.

Глупчо отвърнал:

– Моята питка е печена в пепел и бирата е прокиснала, но ако

нямаш нищо против, да седнем и да хапнем.

Седнали на земята, но щом Глупчо извадил питката, тя се превърнала в чудесни милинки, а прокисналата бира – в чисто вино. Хапнали и пийнали, а после човечето казало:

– Ти имаш добро сърце и с радост отделяш от своето за чужди, за това ще те даря с щастие. Отсечи онова старо дърво и ще намериш нещо в корените му.

Изрекло човечето тия думи и си отишло.

Запътил се Глупчо към дървото, отсякъл го и видял в корените му една гъска с пера от чисто злато. Той я извадил, взел я със себе си и отишъл в една страноприемница да пренощува.

Съдържателят имал три дъщери, които видели гъската и пожелали да узнаят каква е тази чудновата птица. Много им се искало да си отскубнат по едно златно перо.

Голямата си рекла: „Все ще намеря случай да си отскубна едно перо“. И когато веднъж Глупчо излязъл, тя хванала гъската за крилото, но пръстите ѝ се залепили за него и не могла да ги отлепи.

Скоро дошла и втората със същото намерение. Но щом се допряла до сестра си, залепнала за нея.

Накрая дошла и третата – и тя да си отскубне златно перо. Сестрите ѝ викнали:

– Не се доближавай, не се доближавай!

Но тя не разбрала защо да не се доближава, а си казала: „Щом те си вземат перо, ще си взема и аз“. Тръгнала към тях, но щом се допряла до сестра си, залепнала за нея.

И така трите по неволя прекарали нощта при гъската.

На другата сутрин Глупчо взел гъската под мишница, тръгнал си и нехаел за трите залепнали моми, които били принудени да тичат след него ту наляво, ту надясно.

Насред полето ги срещнал попът, видял ги наредени като на шествие и викнал:

– Не ви ли е срам, безобразници такива? Прилично ли е да тичате след момъка из полето?

Изрекъл това и уловил малката сестра за ръката, за да я дръпне, но щом се допрял до нея, също залепнал и затичал заедно с тях.

След малко по пътя се задал клисарят и видял попа да върви по петите на момите. Почудил се клисарят и викнал:

– Дядо попе, къде си тръгнал? Не забравяй, че днес имаме и кръщение!

Спуснал се към него и го хванал за ръкава, но също залепнал.

Тичали така петимата един зад друг и скоро видели на полето двама селяни с мотики. Попът им подвикнал и ги помолил да го откъснат заедно с клисаря. Но щом селяните се допрели до клисаря, залепнали и те. Сега зад Глупчо с гъската тичали седмина.

Накрая стигнали в един град, където царят имал дъщеря. Тя била толкова тъжна, че никой не успявал да я размее. Ето защо царят издал закон, че онзи, който я размее, ще се ожени за нея.

Чул това Глупчо и се явил с гъската и цялата свита пред принцесата. Като видяла тия седем души да тичат непрекъснато един за друг, тя се размяла гръмогласно и просто не могла вече да спре.

Поискал я Глупчо за жена, но царят не го харесал; почнал да възразява и да го усуква и накрая му казал, че трябва най-напред да му доведе човек, който може да изпие цяла изба вино.

Глупчо си спомнил за сивото човече, помислил си, че то сигурно ще може да му помогне и отишъл в гората на мястото, където отсякъл дървото. Видял там един човек, който седял с печално лице. Попитал го Глупчо какво толкова му тежи на сърцето и човекът отговорил:

– Мъчи ме страшна жажда и не мога да я утоля. Студената вода не ми понася. Преди малко наистина изпих една бъчва вино, но то беше, кажи-речи, капка върху нажежен камък.

– Аз ще ти помогна – рекъл Глупчо. – Ела с мене и ще пиеш до насита.

Завел го в избата на царя и човекът се нахвърлил на големите бъчви – пил, пил, пил, докато го заболял коремът. И преди още да залезе слънцето, изпил цялата изба.

Поискал Глупчо повторно принцесата, но царят се ядосал, че дъщеря му ще бъде отведена от такъв неугледен момък, когото всички наричали Глупчо, и поставил ново условие: да му доведе човек, който може да изяде цяла планина хляб.

Не мислил дълго Глупчо, а отишъл веднага в гората. На същото място седял човек, който си стягал корема с ремък и намръщен мърморел:

– Изядох цяла пещ хляб, но може ли само с толкова да се утоли такъв голям глад като моя? Стомахът ми пак е празен и трябва да го стегна с ремък, иначе ще пукна от глад.

Зарадвал се Глупчо и рекъл:

– Стани и ела с мене! Ще ядеш до насита.

Завел го в двореца при царя, който през това време заповядал да

съберат и докарат брашното от цялото царство и да опекаат от него грамадна планина хляб. Изправил се пред нея човекът от гората, започнал да яде и за един ден цялата планина изчезнала.

Поискал Глупчо за трети път принцесата, но царят пак не се съгласил и пожелал кораб, който да върви както по море, така и по суша.

– Пристигнеш ли тук на него – рекъл той, – веднага ще ти дам дъщеря си за жена.

Отишъл Глупчо право в гората, а там седяло старото сиво човече, с което разделил някога питката си. То казало:

– Пих и ядох за тебе, сега ще ти дам и такъв кораб. Правя всичко това, защото ти беше милосърден към мене.

И му дал кораб, който можел да върви по море и по суша. И щом го видял, царят не можел вече да му откаже дъщеря си. Вдигнали голяма сватба, а след смъртта на царя Глупчо наследил царството и живял дълги години честито с жена си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die goldene Gans

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2436>]